

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ξέρεις λοιπόν, τῆς ἔβριξαν καλὰ τοῦ Εὐταξία,
διότι ἔκαμε πολὺ μεγάλη ἀταξία.
Π. — Μωρὲ τί λές;
Φ. — Τῆς ἔφαγε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Π. — Αὐτὸ τὸ ξυλοκόπημα δὲν τὸ καταλαμβάνω.
Φ. — Ἦτο δεκάτη τῆς νυκτὸς καὶ κάψα οὐκ ὀλίγη,
ὁπότεν μέσα ἰστὴ βουλή φρικτὸς καυγᾶς ἀνοίγει.
Ἐπρόκειτο περὶ καπνοῦ, καθὼς καὶ περὶ ξύλου,
καὶ ὅλοι μετὰ βλέμματος ἐβλέποντο ὄργιλου.
Ὁ κύριος πρωθυπουργὸς δὲν θέλει συζητήσεις,
κι' ἀλλεϊμονό σου, Περικλῆ, ἀν τοῦ ἀντιμιλήσης·
τὸ πᾶν χωρὶς συζήτησι νὰ σοῦ περάσῃ θέλει,
κι' ἀν δὲν βαρῆσαι σφύριζε... καθόλου δὲν τὸν μέλει,
καθόσον εἶναι ἀνθρωπος μεγάλης ἐξουσίας,
Νεμέσεως, ἐμέσεως, καὶ ἀσυζητησίας,
καὶ ἀν κανεὶς ἀντίρρησην τὴν ἐλαχίστην ἔχη.
ὄρμα εὐθύς τὸ κόμμα του καὶ τοῦ τῆς καταβρέχει.
Τότε λοιπὸν σηκώνεται ὁ φίλος Εὐταξίας,
ἐκτινοβόλος, Περικλῆ, καθὼς ὁ Γαλαξίας.
καὶ εἶπεν ἅ Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,
θὰ τὰ περάσουν εὐτῶ πως τὰ νομοσχέδιά τους;
ἀλλὰ τοιοῦτον πέρασμα ἐγὼ δὲν ἐπιτρέπω,
διότι τῆς πατρίδος μου τὸν ὄλεθρον προβλέπω. »
Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκύτταζε μὲ γουρλωμένο μάτι,
ἐνῶ συγχρόνως ρόπαλον ἴστας χεῖρας του ἐκράτει,
κι' ὡς Ἡρακλῆς ἐφαίνετο κι' οὐχὶ ὡς Εὐταξίας
ἐν μέσῳ τῆς βουλευτικῆς ἐκείνης ἀπραξίας.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, τὸν στρόνουν ἴστο κυνήγι,
ἀλλὰ τὸ μέτρον, φίλε μου, ἐνταῦθα κατεπίγει,
διότι καὶ γοργότερος ὁ Εὐταξίας τρέχει,
εἰς ἄλλου δὲ καὶ τὸ γοργὸν μεγαλήν χάριν ἔχει.

Ὁ Εὐταξίας φεύγει τροχάτος,
σαράντα ἴπισω τὸν κυνηγοῦν,
πηδᾷ τοὺς μπάγκους ὡς εἶδος γάτος,
κι' ὅλοι νομίζεις πῶς θὰ σφαγοῦν.

Ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχαλῆς
μὲ τὸν γενναῖον τὸν Κοριζῆ
μετὰ μανίας ὁμοῦν μεγάλης,
κι' ἄλλοι τριαντα πηδοῦν μαζί.

Ὡς ὅπως τὸ λάτρι τοὺς σκύλους φεύγει,
ἔτσι κι' ἐκεῖνος φεύγει ταχύς,
μὰ δὲν εὐρίσκει τόπον νὰ ἔβγη,
κι' ὅλο τῆς τρώει ὁ δυστυχῆς.

Ὁ Παναγιᾶ μου, γλυκεῖα Παρθένα,
βοήθησέ το αὐτὸ τέρνι,
ποῦ τὰ νερά του ἔχει χαμίνα,
κι' Ἡλί, φωνάζει, σαβαχθα νί!

Π. — Αὐτὸ τὸ ἄσμα, Φασουλῆ, παραπολύ μ' ἀρέσει.
Φ. — Ὁ Εὐταξίας, Περικλῆ, τὸ ἔφερε ἰστὴ μέση.

Βάρτου, φωνάζουν τὰ θεωρεῖα,
Βάρτου, φωνάζουν κι' οἱ σκαπνεῖς,
καὶ μέσ' ἰσ ἐκείνη τῆ φασαρία
δὲν τὸν συντρέχει φίλος κανεὶς.

Π. — Λοιπὸν;

Φ. — Λοιπὸν τῆς ἔφαγε καλὰ ὁ Εὐταξίας
ἀνθρωπος, ὡσπερ λέγεται, παραπολλῆς ἀξίας.

Π. — Κι' ὁ πρόεδρος τί ἐκίμνε;

Φ. — Ἐφαίνετο ὡς πάσχων,
κι' ἀπ' τὸ θυμὸ του ἔπαυσε ἀμέσως τὸν Πράσχον.

Π. — Ὡστε τὰ νομοσχέδια θὰ τὰ περνοῦν μὲ ξύλο.

Φ. — Μὲ ἄλλο μέτρον ἄκουσε τὸ πρᾶγμα ν' ἀπαγγείλω.

Τότε ἐκεῖνος ἀνοίγει τὰ χεῖλη,
καὶ ἀν ἔσφαλα εἰς τι, προσφέρει,
καλῶς ἔχει... εἶδ' ἄλλως, ὦ φίλοι,
ὁ καθεὶς ἐξ ὑμῶν τί μὲ δέρει;

Ἰστοῦ Θανάση ἀνήκω τὸ κόμμα,
ἴστο λαιμὸ του ἐκεῖνος μ' ἐπῆ...
δὲν ἐπρόφθασε ρε νὰ εἰπῆ,
τρώει κι' ἄλλαις ἀκόμα.

Αὐτὸ τὸ μέτρον Περικλῆ, πολὺ μὲ ἀπελπίζει.

Π. — Εἶναι πολὺ τροχαῖκόν καὶ κάτι μοῦ μυρίζει.

Φ. — Ἐν τούτοις τὸν δέιταξαν νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ,
κι' αὐτὸς τοῦ ἐβεβχίωσε πῶς δὲν θὰ εἰμπορέσῃ·
πλὴν τέλος τ' ἀνεκάλεσε, ἀφοῦ καὶ εἰ διακόσοι
τὸ ξύλο ἀνεκάλεσαν ὁποῦ τοῦ εἶχαν ὄωση,
κι' εὐτῶς εἰρήνην ἔλαμψε μέσῳ ἐχθρῶν καὶ φίλων.

Π. — Ἐκ Παραδείσου, Φασουλῆ, προίρχεται τὸ ξύλον.

Ἀλήθεια ἦσαν καὶ σὺ ἰστων Ἰταλῶν τὸ γεῦμα;

Φ. — Βεβαίως, μ' ἔφερον ἐκεῖ σπουδαίως πείνας ρεῦμα,
κι' ἔτσι μὲ τρόπο κόλλησα κοντὰ ἰστον Χατζηπέτρο.

Π. — Καὶ τί σὰς εἶχαν;

Φ. —

Ἄκουσε, ἀλλὰ μὲ ἄλλο μέτρο.

Π. — Στρέψι λοιπὸν τῆ ράχη σου, Πολύμετρε, ὀπίσω,
καὶ μέτρα τοὺς τροχαῖκούς ὁποῦ θὰ σοῦ μετρήσω.